

Aleksis K – Sunnuntai-Kaleva

Älyn maa

Taas on meitä suomalaisia kehuttu tieteellisessä tutkimuksessa niin, että melkein ujostuttaa: meillä on todettu Euroopan korkein älykkyydosamäärä. Tyhmille ulkomaalaisille väännettäköön vielä rautalangasta, että me olemme viisaampia kuin kukaan muu, neroja joka sorkka, älypäitä itse kukin, terävämpiä kuin ruotsalaiset, kreikkalaiset ja kaikki muut. Että väy väy, ähä kutti ja siitäs saitte, kuten meillä mensalaisilla on tapana sanoa.

Tuloksen arvoa ei laske – päinvastoin – se, että tutkimus on tehty Suomessa, vieläpä Oulun yliopistossa. Missäpä muualla suomalaisten viisautta oikeastaan olisi voitu hoksatakaan, kun eivät eväät riitä. Meillä riittivät, koska suomalaisten älykkyydosamäärä on yli 105. Koko Euroopassa se on vain 100, muualla luultavasti vielä vähemmän. Ja nyt siis oli kysymys vasta älykkyydosamäärästä – millaisiin tuloksiinhan päästäisiinkään, jos mitattaisiin älyn koko määrä. Ehkä 180 eli kaksi kertaa suorakulma, tai 200, jossa vesi kiehuu kahdesti, tai vieläkin enemmän. Kukaties ylittäisimme jopa korkeushypyn maailmanennätyksen 245, joka on jo yli 20 vuotta ollut kuubalaisen Javier Sotomayorin nimissä.

Älyn huippu merkitsee myös vastuuta. Meidän suomalaisten on nyt kysyttävä itseltämme, mihin me tätä älyämme käytämme. Kysymykseen on myös vastattava itse, koska eiväthän muut osaisi. Mieleen tulee esimerkiksi se, pitäisikö sitä jakaa tyhmemmille. Jos antaisimme älyosamäärästämmme vaikkapa yhden pisteen ruotsalaisille, ehkä heidänkään ei tarvitsisi enää hävetä ainakaan niin paljon kuin nyt. Silti myös meille jäisi ihan tarpeeksi osamäärää, jolla selviäisi missä tahansa eurooppalaisporukassa.

Jos itsekkäiksi rupeaisimme, voisimme myydä älyämme. Esimerkiksi yksi osamääräpiste miljardilla eurolla. Jos vaikka viisi pistettä möisimme, olisimme edelleen älyltämme eurooppalaista keskitasoa, mutta viisi miljardia euroa rikkaampia. Ongelmana tosin voi olla älyn tuotteistaminen. Ehkä jokin älypilleri kävisi kaupaksi, onhan pillereinä myyty paljon muutakin, mieskunnosta laihduttamiseen. Koska tässä nimenomaisessa tapauksessa mahdolliset ostajat olisivat luultavasti kokonaisia kansakuntia, eivätkä varsinaisia valopäitä, myös karkeammat kauppatavat voisivat menestyä. Miksemme siis myisi tukkuälyä paperisäkeissä. Mukaan prääntättäisiin ohje, että ostaja saa avata älysäkin vasta kotona pimeässä komerossa ja sielläkin omalla vastuulla. Tuollaisessa kaupassa Suomen älyvaranto ei juuri hupenisi, mutta metsäteollisuudelle tulisi töitä paperisäkkien valmistajana.

Artikkelin lähde Kaleva